

[A. C. Normann.]

for skødesløs, da han samlede 531 mill. kr. sammen i importnedgang, som han mente umuligt kunne skyldes regeringen, og valuta-fremgangen på 160 mill. kr. i juli, sagde det ærede medlem, kom for hurtigt til, at den kunne være en følge af regeringens krisepolitik. Jeg tror slet ikke, det er muligt at fastslå noget sådant. Kriseforanstaltningerne virkede efter min opfattelse faktisk øjeblikkeligt forbrugsbegrænsende. Ja, jeg tror, at de gjorde det i betydelig udstrækning allerede som følge af bevidstheden om, at disse foranstaltninger ville blive gennemført.

Dernæst, siger det ærede medlem, faldt importen af fast brændsel med 209 mill. kr., hvad jo altså også er noget — det er det, der skal ligge deri — regeringen ikke kunne gøre ved. Det giver en valutaforbedring, som man ikke kunne tilskrive regeringen. Jeg tvivler om, at der her er tale om en nettoforbedring. Jeg har ikke haft tid til i de mellemliggende timer at undersøge tallene, men jeg vil da gætte på, at de lavere tal for fast brændsel er blevet delvis kompenseret ved et valutaforbrug enten dengang eller senere til import af olie, hvis pris ikke er faldet på samme måde, som kulpriserne er det.

Men lad det nu være. Der er råd til en pølse i slagtetiden, og det er selvfølgelig rigtigt, at en del af fremgangen skyldes årsager, vi ikke selv er herre over. Jeg har ikke nogen som helst indvending at gøre imod den advarsel mod at se for lyst på fremtiden, som oppositionspartiernes ordførere i går og i dag har fremsat. Jeg synes, det er rigtigt således at fremhæve dette for befolkningen. Men regeringens politik — det vil jeg gerne slå fast til sidst som min opfattelse — har haft til følge, at virkningerne udefra fik lov til at slå igennem bl. a. derved, at regeringens faste vilje til at begrænse forbruget skabte en helt ny tillid til vort pengevæsen og derved gjorde folk mere trygge ved at spare penge op, hvilket selv nationalbankens kritiske direktion erkendte forleden dag på sparekassernes årsmøde.

Jeg skal slutte med en kompliment til de konservatives nye ordfører, som jeg her møder for første gang i denne egenskab. Det er ikke ret længe siden, vi drøftede højesteretssagførerprøven. Ved højesteretssagførerprøven er kriteriet eller det afgørende ikke,

om man har ret i den sag, man forfægter. Det er ikke afgørende, om man vinder sin sag eller ej. Det er det heller ikke her i det høje ting; i så fald ville det ærede medlem have tabt sin sag her i dag. Det afgørende for den høje ret er, om man har givet en klar og god sagsfremstilling, og det synes jeg de konservatives nye ordfører har gjort.

Jeg synes i øvrigt, at denne debat har haft et noget mere sagligt præg, end det længe har været tilfældet med vore generaldebatter, og det tror jeg at alle parter både her i salen og andre steder har grund til at glæde sig over.

Helge Madsen: Arbejdet her i folketinget er gjort. Resultaterne af vort arbejde foreligger nu til bedømmelse ude i befolkningen. Fra og med i morgen skal vi ud til møder landet over, og jeg kan ikke finde nogen anledning til at forlænge disse forhandlinger. Vi har gjort vor gerning herinde nu og skal fra i morgen fortsætte ud over landet. Men det ville nok blive misforstået, hvis jeg ikke svarede på de enkelte bemærkninger, som er blevet rettet til mig.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen spurgte om min hensigt med at fremdrage notatet. Hensigten var den at gøre befolkningen opmærksom på, at når der vedtages udgiftslove, skal udgifterne betales af befolkningen selv. Det var derfor, jeg fremhævede det. Der var hverken tale om kritik til den ene eller den anden side, ej heller tale om kritik af dem, der mente, at de trods dette var nødt til at stemme for lønningslovene. Det var en understregning af de betænkeligheder, som vor ordfører fremhævede ved behandlingen af lønningslovene.

Det ærede medlem hr. Poul Møller interessererede sig for, hvorledes det gik med grundstigningsskyldspørgsmålet. Det ærede medlem raillerede over, at der var gået et år, uden at der var sket noget. Det kan det ærede medlem nu ikke vide om der er. Men vi, der har arbejdet et liv langt for denne sag, vi, der vurderer spørgsmålets betydning og størrelse, kan nok vente endnu et stykke tid. Vi har ikke så hæsblæsende travlt, at vi ikke kan vente og få den bedste løsning.

Jeg vil slutte med at sige, at de angreb på retsforbundet, som kommer fra oppositionspartierne, er jo betinget af disse par-